

VOOR-
STUDIES
CATALINA
EN DE VIJF
PRINSEN
VAN
MONDUS

INLEIDING

Catalina en de vijf prinsen van Mondus is een geïllustreerde novelle. Een *spreekje* volgens de uitgever, maar dan van het duistere soort: zwart, zwart, zwart met alle klassieke ingrediënten. Een bevallige lieve prinses, vijf gemene prinsen, een toverkol, kikkers en een koninkrijk.

Toch is het geenszins een stereotiep scenario. Het op het eerste gezicht traditionele stramien (u kent het wel: prinsen die naar de hand dingen van een lief prinsesje) is niet zo voorspelbaar als we aanvankelijk verwachtten. De verhaallijn glijdt voortdurend af naar excentrieke, droomachtige intriges en gebeurtenissen in het onderbewustzijn. Het is een gedurfd en griezelig verhaal met een heel aparte moraal en vreemd voor wie niet vertrouwd is met de wereld van fantastiek. Voor Mandy Bekaert echter is dit bekend terrein. Ze heeft het surrealistische karakter van de vertelling perfect geassimileerd en koos er negen fragmenten uit.

Wie de voorschetsen ziet, begrijpt dat er vier jaar aan gewerkt is. Eerst en vooral moest het idee rijpen. Eens alle voorhanden zijnde bronnen over een onderwerp geraadpleegd, maakte Mandy afzonderlijke studies van de personages en van het architecturaal kader. Daarna koos ze een model voor haar personages. Een buurman was geknipt als lakei of kelner, een ander had het gedroomde BMI om een donderprekende priester te vertolken. Mandy tekent steeds naar het leven want – aldus de kunstenaar – foto's missen geur, warmte, hartenklop.

Eenmaal buurman in livrei stak en in een pathetische pose geduwd was (kin omhoog, kijk naar ...) koos Mandy voor zichzelf een tekenpositie. Vogelperspectief, kikkerperspectief etc. Met bravoure kwamen prinsen, prinses, ratten of priester op papier, in expressief perspectief. In het bijzonder met handen en voeten weet de kunstenaar angst, walging, drama, stress, kortom het hele spectrum aan emoties te doen spreken. “Aan handen en voeten herken je de kunstenaar” zegt de pen achter het verhaal. Toen alle creaturen en decors waarin ze bewegen op papier stonden, werden die uitgeknipt, geschikt, herschikt, en namen de figuren hun definitieve plaats in. Dan pas werd de definitieve versie getekend en volgde de laatste en moeilijkste fase: afstand nemen, loslaten. Niet zelden deed de artieste alles nog eens over.

Een van de negen potloodtekeningen illustreert een scène in de rattenkerker. Een tiental ratten staren begerig omhoog naar een kooi waarin – net buiten hun bereik – Catalina opgesloten zit als een vogel in een heel nauw kooitje. Een hoopje angst, hulpeloosheid. De contrasten van duisternis en licht verhogen de sfeer van beklemming en onbehagen. De ratten en de schaduwen die deze ratten op de muren van de kerker werpen, het lichaam van Catalina, beschouwd vanuit de positie van de ratten, zijn in een perspectief getekend dat meesterschap verraadt. Wij steken het niet onder stoelen of banken; zoveel kunnen dwingt bewondering af.

Mieke De Lombaerde

OCTOPUS

